

Arrest

nr. 133 418 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, geboren te Tibet, Sichang provincie, Ganzi dawo in het dorp Chansu, waar uw ouders en één broer verblijven. Uw andere broers en zussen wonen elders in Tibet. U bent Tibetaans van etnische origine. In 2006 besloot u naar India te gaan om de leer van de Dalai Lama te ontvangen en te gaan studeren. U reisde met uw chinees paspoort en een visum naar Nepal. Daar meldde u zich aan in het ontvangstcentrum ("reception centre"). In Nepal ging u naar een Indische ambassade en verkreeg een document om India binnen te reizen. De reis werd geregeld door het ontvangstcentrum. Via Delhi kwam u terecht in het ontvangstcentrum in Dharamsala, waar u twee maanden verbleef. Nadien verbleef en studeerde u in de Soga-school waar u Tibetaans, Engels en computerlessen volgde gedurende vijf jaar, van 24 januari 2007 tot 7 november 2011. U volgde in

2011 ook een cursus computer in Delhi, op doorverwijzing van uw school. Nadien verbleef u in het dorp Mc. Cloud Gensh, waar u verder privéles in de Engelse taal volgde. U wilde eigenlijk na uw studie terugkeren naar Tibet om er gids te worden, maar gedurende de repressie van 2013 kwam de politie bij uw moeder navraag doen en diende u zich bij terugkeer naar Tibet bij de politie aan te melden. De Chinese overheid is op de hoogte dat u in India verbleef. Uw moeder zei dat het beter was uw terugkeer uit te stellen tot de situatie beter was. In India beschikte u over een RC ("Registration Certificate") en een IC ("Identity Certificate"), die u in 2010 aanvraagde. Beide documenten gaf u af aan de smokkelaar. De RC had hij nodig om in Lob Dharamsale een document te verkrijgen. U zegt dat u India diende te verlaten, omdat er geen veiligheid is voor vrouwen. Tevens is het erg moeilijk om een goede job te vinden. Bovendien is het moeilijk om bij gebrek aan schoolattest uw RC te laten verlengen. Eén keer heeft u hiervoor 300 roepie moeten betalen, en de laatste keer heeft u beroep gedaan op een kennis om een attest te verkrijgen van de Gu Chu Sum-organisatie. U stelt dat dit echter niet elk jaar mogelijk is, omdat het een bureau is voor politieke gevangenen en dat u eigenlijk geen recht heeft op een attest. U verliet India en reisde op legale wijze, met uw IC via Bangkok naar Hongkong en vervolgens reisde u verder naar Italië met een Taiwanees paspoort. U diende in België een asielaanvraag in op 11 september 2013.

U legt volgende documenten neer; een kopie van uw Huku (chinees document van familiesamenstelling), uw Chinese identiteitskaart (origineel); uw chinees paspoort (origineel), een bevestiging van uw aankomst het Tibetan ontvangstcentrum te Nepal (kopie bekomen via Tibetaans centrum in Brussel), een bevestiging vanwege de CTA (Central Tibetan Administration) van uw aankomst in India, Dharamsala op 14 november 2006, twee schooldocumenten van Sherab Gatsel Lobling TTS, een certificaat van een cursus poppen maken, en een attest van een computeropleiding in "Apar India College of Management and Technology" dd. 02 november 2011, te Delhi.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten: uw Chinese paspoort, uw Chinese identiteitskaart, uw huku (Chinese document van familiesamenstelling), kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. (alias T. L.), geboren op 23 april 1983 te Chasu, district Ganzi Dawo in de provincie Sichang (Volksrepubliek China). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS p. 2-3) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2006 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en deelname in protestmanifestaties (gehoorverslag CGVS p. 4 -5) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2006 heeft u van 14 november 2006 tot september 2013 in India verbleven. Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Van 24 januari 2007 tot 07 november 2011 studeerde en verbleef u in de Soga-school (Sherab Gatsel Lobling (TTS), waar u naast Tibetaans, ook Engels en computerlessen volgde. Tevens volgde u een cursus computer aan het "Apar Indian College for Management & Technology", te Delhi. Na het beëindigen van uw school verbleef u in Mc. Cloud Gensh, waar u verder privélessen in de Engelse taal volgde. Om in uw onderhoud te voorzien was u afhankelijk van geld dat door uw broer vanuit Tibet werd gestuurd.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van

het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS p. 5-7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt u, dat u omwille van verschillende redenen India heeft verlaten (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Zo verklaart u dat India een onveilig land is voor vrouwen en dat u op de bus last had van de handtastelijkheden vanwege Indische jongeren. Hierbij moet echter worden vastgesteld dat, hoewel laakbaar, deze problemen voor alle vrouwen in India gelden. De door u aangehaalde persoonlijke problemen, zijnde handtastelijkheden bij het gebruik van het openbaar vervoer, zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verder haalde u aan dat u in India, met het certificaat van de school dat u behaalde, geen goede job kon krijgen. Echter, u gevraagd of u effectief overwogen heeft om een job te zoeken, zegt u dat u wist dat het niet mogelijk zou zijn met uw opleidingsgraad (gehoorverslag CGVS p.8). U gevraagd of u dan geen werk kon vinden binnen de Tibetaanse gemeenschap, aangezien toch vele Tibetanen een werk hebben, geeft u een louter ontkennend antwoord zonder verdere uitleg. U bent niet actief op zoek gegaan naar werk. U gevraagd waarom u niet op zoek bent gegaan, zegt u dat u goed Engels en Tibetaans moet kennen. Nochtans blijkt uit informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de CTA tal van maatregelen en initiatieven neemt inzake de tewerkstelling van jonge Tibetanen en bovendien, dat de school waar u uw opleiding volgde, de "Sherab Gatsel School" in Dharamsale, erop gericht is beroepsopleidingen te geven en de cursisten klaar te stomen voor de arbeidsmarkt. Uw argument, dat u geen werk kon vinden, is een loutere hypothese dat u niet met concrete feiten of gebeurtenissen kan staven. Bovendien betreft het hier een economische drijfveer en houdt dit geen band met een vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Tot slot, zegt u, dat u na het verlaten van uw school, en bij gebrek aan een schoolattest, moeite heeft ondervonden om uw RC te laten verlengen. Zo heeft u één keer 300 roepie smeergeld moeten betalen en één keer heeft u via een attest van 'Gu Chu Sum' een verlenging verkregen, wat volgens uw verklaring slechts een éénmalige oplossing was voor het probleem van de verlenging van uw RC (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw verklaringen stemmen niet overeen met de objectieve informatie, waaruit blijkt dat gewone, individuele Tibetanen, zich kunnen wenden tot de CTA om aanbevelingsbrieven te krijgen voor de aanvraag/ verlenging van hun verblijfsdocumenten, of hulp kunnen krijgen bij problemen met de bureaus voor verlenging ("Foreigners Regional Registration Office").

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS p.6).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd tot Hongkong en dat u zowel uw IC als uw RC heeft afgegeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (gehoorverslag CGVS p.5 en p.9). Dat u zulke belangrijke documenten zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document en betreffen, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om deze documenten terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is bijvoorbeeld de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op deze niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven en geen moeite zou doen dit terug te vragen, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw Huku (Chinees document van familiesamenstelling), uw Chinese Identiteitskaart (origineel); uw Chinees paspoort (origineel), een bevestiging van uw aankomst het Tibetan ontvangstcentrum te Nepal (kopie bekomen via Tibetaans centrum in Brussel), een bevestiging vanwege de CTA (Central Tibetan Administration) van uw aankomst in India, Dharamsala op 14 november 2006, twee schooldocumenten van Sherab Gatsel Lobling TTS, een certificaat van een cursus poppen maken, een attest van een computeropleiding in "Apar India College of Management and Technology" dd. 02 november 2011, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen gezien ze een aanwijzing zijn van uw Chinese nationaliteit, uw Tibetaanse origine, uw verblijf in India en aldaar gevolgde opleidingen die niet hier niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 37 stukken.

Verweerder voegt bij zijn verweernota een bundel met vijf rapporten met objectieve informatie en één richtlijn van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p.5-7). Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met haar originele IC, doch dit document te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar' toen zij in transit was in Hong Kong (*ibid.* p .5-9). Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen

tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar eigen IC na in de transitzone van de luchthaven van Hong Kong aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw (stuk 32) en door twee Tibetaanse vluchtelingen (stuk 33), ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekster en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst verder naar haar verklaringen voor de commissaris-generaal, waaruit moet blijken dat zij 'problemen' ondervond bij het verlengen van haar RC (gehoorverslag, P. 7). Verzoekster stelt verder dat de informatie van de Indiase overheid 'suggereert' dat Tibetanen die hun RC op basis van studie hebben verkregen bij een verlenging van hun RC nog steeds aan de oorspronkelijke voorwaarden moeten voldoen. Verzoekster wijst verder op haar verklaring bij de commissaris-generaal dat er foutieve data op haar RC stonden, namelijk de naam van haar vader (*ibid.*, vraag 36).

Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. Waar verzoekster meent dat informatie van de Indiase overheid zelf suggereert dat voor verlenging vereist is dat men *“nog aan de oorspronkelijke voorwaarden voldoet”*, merkt de Raad op dat dit tegengesproken wordt door de informatie toegevoegd aan de verweernota. Daaruit blijkt expliciet dat zowel de Indiase politie te Dharamsala als de CTA (Tibetaanse autoriteit) verklaart dat *“wie met een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt”*. Ook het Indiase ‘Bureau of Immigration’ bevestigde aan CEDOCA dat er momenteel *“niet langer sprake is van een beperkte geldigheid van de RC’s van wie met een SEP-education is binnengekomen”* (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 11 en 14). Er kan integendeel worden vastgesteld dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (*ibid.*, p. 14-15). Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data op de RC, waarover verzoekster stelt ten onrechte niet te zijn ondervraagd, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 62 juni 2014, p. 14-15). In zoverre verzoekster ten slotte verwijst naar de ‘moeilijkheden’ bij de verlenging van haar RC die zij op het gehoor ter kennis bracht, merkt de Raad op dat uit de betreffende verklaring blijkt dat verzoekster het moeilijk achtte om zonder attest van de school haar RC te verlengen en stelde bij gebrek aan dergelijk attest 300 roepi te moeten betalen. In dezelfde verklaring gaf verzoekster evenwel toe dat dit bedrag geen wettelijk vereist bedrag is voor de verlenging (gehoorverslag p. 7). De verklaring van verzoekster dat het moeilijk is om een RC te verlengen zonder attest van de school strookt verder niet met de bevindingen van de informatie van de commissaris-generaal dienaangaande, zoals hoger uiteengezet. De loutere verklaringen van verzoekster, die niet worden gestaafd met enig stuk, kunnen geen afbreuk doen aan de bewijskracht van de objectieve informatie gevoegd bij de verweernota, die daarentegen gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase en Tibetaanse overheidsinstanties.

Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de

wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 27) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde voor de commissaris-generaal dat zij India heeft verlaten gezien zij *i)* India een onveilig land is voor vrouwen, *ii)* zij aldaar met haar opleidingsgraad geen goede job zou kunnen vinden en *iii)* bij gebrek aan een schoolattest moeite zou hebben om haar RC te laten verlengen. Wat betreft verzoeksters beweerde moeilijkheden bij het verlengen van haar RC wijst de Raad naar wat dienaangaande hoger sub 2.3.2.2. werd gesteld, en waaruit is gebleken dat verzoekster probleemloos haar RC kan laten verlengen indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt verder dat de Tibetanen met deze RC vrij toegang krijgen tot de private job-markt in India en dat de Tibetaanse gemeenschap professioneel en economisch zeer goed geïntegreerd is in India (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Wat betreft verzoeksters stelling dat India een onveilig land is voor vrouwen, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij nooit het voorwerp uitmaakte van verkrachting of aanranding, doch louter verwijst naar het ondergaan van handtastelijkheden door Indiase jongeren op het openbaar vervoer (gehoorverslag p. 6-7). Hoewel dergelijke praktijken inderdaad laakbaar zijn, loopt dit niet op tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit geen enkel element dat verzoekster bij die handtastelijkheden persoonlijk zou zijn geïmponeerd, noch omwille van haar behoren tot de Tibetaanse gemeenschap. Tot slot blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat de Tibetanen in India zich kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor verzoekster zich voor klachten kan wenden tot de overheden van haar eerste land van asiel.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster ten slotte op de algemene mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als "*discriminerend*" omschrijft, evenals op de "*precaire positie van vrouwen in India*",

hetgeen zij wenst te staven met een reeks algemene artikelen en rapporten waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit die informatie blijkt immers dat “*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*”, dat zij er “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de “*alomtegenwoordige discriminatie*” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Wat betreft de “*precaire positie van de vrouw in India*” en het fenomeen van de verkrachtingen in India kan tenslotte worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen, hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Een dergelijk algemene verwijzing naar een maatschappelijk fenomeen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER